

רע"פ 2831/19 - מוחמד אבו ראס נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2831/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מוחמד אבו ראס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בעפ"ת 29153-03-18 מיום 26.3.2019 שניתן על ידי כב' השופטת א' אריאלי ובקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר

בשם המבקש: עו"ד י' סמארה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת א' אריאלי) בעפ"ת 29153-03-18 מיום 26.3.2019 בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט ב' קנדלפת) בפל"א 2373-09-17 מיום 28.2.2018.

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה ללא רישיון תקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ונהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970, לאחר שנהג ברכב כשרישיון הנהיגה שלו פקע בשנת 2004 וללא פוליסת ביטוח בתוקף.

2. בגזר הדין ציין בית משפט השלום כי זוהי הפעם ה-12 בה הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ללא רישיון תקף וכי העבירה הנוכחית נעברה מספר חודשים לאחר שהמבקש ריצה שמונה חודשי מאסר בפועל שנגזרו עליו בגין עבירה

עמוד 1

דומה קודמת, ובעת שרובץ עליו עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים, נתונים שככל הנראה לא היה בהם די כדי להרתיע את המבקש. בית משפט השלום ציין עוד כי בפעמיים הקודמות בהן הורשע המבקש, הוא הצהיר בפני בית המשפט כי הוא מתחרט וכי העבירה לא תחזור על עצמה, אך חרף האמור, ועל אף המאסר שריצה, שב והפר את החוק ואת החלטותיו של בית המשפט. משכך, נקבע, אין לקבל את עתירת ההגנה להסתפק בהארכת עונש המאסר המותנה. מסקנה זאת, צוין, מתחזקת לאור התסקיר שנערך למבקש, בגדרו התרשם שירות המבחן כי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד גבוהה, והמליץ על ענישה הרתעתית מוחשית, שתציב בפני המבקש גבולות ברורים. נוכח כל האמור, גזר בית משפט השלום על המבקש מאסר בפועל למשך 12 חודשים, הפעיל עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים שרובץ על המבקש, כך ששלושה חודשים ירוצו במצטבר והשאר בחופף, והשית עליו עונשים נוספים בדמות פסילה בפועל, פסילה על תנאי ומאסר על תנאי.

3. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. בית המשפט המחוזי ציין כי בנסיבות העניין תקופת המאסר הממושכת מוצדקת, בשל חומרת המעשים ומסוכנותם, ולנוכח העובדה כי עונשים קודמים לא הרתיעו את המבקש. בית המשפט המחוזי התייחס לתסקיר משלים, שנערך בטרם שמיעת הערעור, בגדרו התרשם שירות המבחן משינוי בעמדת המבקש לעניין לקיחת האחריות, ציין כי המבקש הסכים להשתתף במערך הטיפול, והמליץ על הארכת המאסר המותנה. בית המשפט המחוזי מצא שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן, תוך שהוא מציין כי התסקיר המשלים נעדר כל התייחסות מעמיקה לתהליכים שאותם עבר המבקש, וכי התבוננות בהתנהלותו של המבקש בהליכים קודמים מלמדת כי "הצהרות לבד ומעשים לבד".

4. בבקשה שלפניי שב המבקש ועותר להקלה בעונשו ולאיימוץ המלצת שירות המבחן בתסקיר המשלים. המבקש טוען כי בגזר הדין ובפסק דינו של בית המשפט המחוזי נפלו שגיאות רבות וכי לנוכח נסיבותיו האישיות היה על בית המשפט המחוזי לאמץ את המלצת שירות המבחן או לכל הפחות להורות על הכנת תסקיר משלים נוסף.

5. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). הבקשה שלפניי כלל אינה מתיימרת לעמוד באמות מידה אלו, והיא מכוונת לנסיבות המקרה הפרטני ובפרט להחלטת בית המשפט המחוזי שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו של המבקש. משכך, אין מקום לקיים בנדון דיון ב"גלגול שלישי".

לגופם של דברים, ראוי להזכיר כי המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומד בפני בית המשפט בגזירת העונש, ואין הוא מחויב לאמצה (ראו, למשל, רע"פ 7596/18 מלכה נ' מדינת ישראל (4.11.2018)). בנסיבות העניין, החלטת בית המשפט המחוזי שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן מנומקת כדבעי ואינה מגלה כל מקום להתערבות.

כמו כן, כידוע, חומרת העונש אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בהם העונש סוטה

במידה ניכרת ממדיניות הענישה בעבירות דומות (ראו, למשל, רע"פ 8466/17 אוסטניאזוב נ' מדינת ישראל (8.11.2017)). העונש שהושת על המבקש אכן משמעותי, אך הוא תואם את נסיבות המקרה החמורות, ואת העובדה כי עונשים קודמים לא הרתיעו את המבקש מלשוב ולבצע את אותן עבירות. יודגש בפני המבקש כי אין המדובר במאסר בפועל "בשל חוב כספי ותו לא", כפי שנטען בבקשה, אלא מאסר בפועל בגין התעלמותו המוחלטת של המבקש מהחוק והפרתו באופן חוזר ונשנה מבלי שהמאסר שריצה, וזה המותנה הרובץ עליו, מהווים כל הרתעה מבחינתו. בנסיבות אלו אין כל עילה להתערבות בעונשו של המבקש.

6. הבקשה לרשות ערעור נדחית אפוא, והבקשה לעיכוב ביצוע העונש שהוגשה בצידה מתייתרת.

ניתנה היום, כ"הבניסן התשע"ט (30.4.2019).

שׁוֹפֵט